

slag. Jeg tror, som sagt, at de ville give et Bidrag, og jeg mener, at naar man vil oprette Sanatorier, burde der finde et Samarbejde Sted med Sygekasserne.

Under Forhandlingerne i Landstinget i Gaar hørte jeg med Forbavselse den ærede Justitsminister udtale — ordret kan jeg ikke citere det, thi Tidenden ligger ikke for — at hvis Landstinget vilde være saa velvilligt at udtale sig imod det Forslag, der er paa Finansloven om Nedsættelse af en Kommission angaaende dette Spørgsmaal, vilde han sørge for, at Bevillingen ikke blev brugt. Justitsministeren opfordrede Landstinget til at fremkomme med en saadan Udtalelse, og hvis en saadan Udtalelse fremkom, vilde Ministeren ikke benytte den Bevilling, som staaar paa Finansloven. Efter at den Opfordring var fremsat af Ministeren, kom Ordføreren for Flertallet i Landstinget ganske rigtig med den Udtalelse, som saaledes var bestilt hos ham, imod Kommissionen. I denne Udtalelse paaberaabte han sig en Udtalelse fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds, der, skønt han var Medforslagsstiller, endog havde sagt, at Kommissionen ingen Nytte var til, og at den ingen Nytte kunde gøre. Jeg nævner dette, fordi det glæder mig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds i Dag har taget Afstand fra denne sin Udtalelse. Han maa altsaa ved hin Lejlighed have udtrykt sig stærkere, end Meningen egentlig har været, og det kan være rimeligt nok. Men dette forholde sig nu, som det vil, saa synes det mig at være en mærkelig Optræden af Justitsministeren, naar han anbefaler Landstinget at vedtage en Lov. (Afbrydelse af *Justitsministeren*.) Jo, den ærede Justitsminister anbefalede Finanslovsforslaget til uforandret Vedtagelse i Landstinget, jeg siger, det er da mærkeligt, at han samtidig ønsker, at Landstinget skal udtale sig saaledes, at han bliver fri for at bringe en Bevilling i Anvendelse, som er foreslaaet paa denne Finanslov. Jeg tror nok, at faa vi den Praksis, som kan komme ud af dette, indført paa Rigsdagen, ville vi komme til ganske mærkelige Tilstande. Lad os sætte — jeg mener nu ikke, at det vil ske saa meget snart, men det er noget, som Højre taler meget om — at vi her i Landet en Gang faa et socialdemokratisk Ministerium, og lad os sætte, at et saadant Ministerium kom op i Landstinget med en Finanslov, hvor der stod forskellige Bevillinger, som Landstinget ikke syntes om, og som Tingene ikke kunde enes om. Under Tingenes Gang

kunde det maaske lykkes efter et Fællesudvalgs Nedsættelse, og efter at en Overenskomst var vedtagen, at faa en Udtalelse herved i Folketinget om, at den og den Bevilling ønskede man ikke gennemført. Saa skulde Ministeriet have Lov til at lade de Bevillinger staa ubrugte. Dertil vilde der intet være at sige fra Justitsministerens Standpunkt, men jeg kan ikke billige denne Optræden. Jeg tror ikke, at der i Praksis vil komme noget saadant Tilfælde, og jeg nævner blot dette Eksempel som Bevis for, hvad Justitsministerens Teori kan føre til.

Jeg mener, at det er rent forkert, at den ærede Minister optræder paa den Maade, og jeg nævner det for at vise, at naar Ministeren i Dag lover at tage den omtalte Sag under Overvejelse, kunne vi vide, hvorledes den Overvejelse vil blive. Den ærede Justitsminister har stillet sig i dette Spørgsmaal saa uvilligt, som tænkes kan. Han stillede sig straks uvilligt over for Socialdemokraternes Forslag. Da vi saa prøvede paa at finde en Vej for en Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt det er Staten eller private eller baade Staten og private, der skulle overtage Løsningen, da vi ligesom skød det ud, idet vi vilde have en nøjere Overvejelse i Gang, som der vist kunde være Grund til, ogsaa en Undersøgelse af Sygekassernes Forbindelse med Folkesanatorierne — der skal nemlig en Lovændring til, naar Staten vil yde Støtte til Behandling af tuberkulose, som ere ubemidlede — har Ministeren stillet sig saa vrangvillig dertil som vel muligt. Til Trods for, at hele Folketinget med Undtagelse af to Medlemmer, en Højremand og en moderat, altsaa ogsaa det Parti, hvortil den højtærede Minister hører, har stemt for denne Kommission, staaar Ministeren oppe i Landstinget og opfordrer til at udtale sig mod Forslaget. Skønt Ministeren tager mod Finansloven og faar Kongens Underskrift paa den, vil han sørge for, at der ingen Ting kommer ud af denne Sag, der er medoptagen paa Finansloven. Jeg finder, det er et stift Stykke, en mærkelig Fremgangsmaade. Derfor vil jeg paatale det her. Vi faa jo ikke Finansloven herved igen og have altsaa ikke Lejlighed til at omtale Sagen ved en ny Behandling af Finansloven, og jeg benytter derfor denne Sags Behandling til at udtale mig derom, da der her netop gives mig en god Lejlighed.

Justitsministeren (Goos): Det er urigtigt, naar det ærede Medlem siger, at jeg